

In *Life Magazine* van 28 december 1936 werden vier dansfoto's opgenomen: beelden van dansers in de Arthur Murray studio, van een aantal performers van het American Ballet of New York, van filmdanser Fred Astaire, en van een koppel *lindy hop*-dansers. Martin Munkácsi (1896-1963), een pionier van de moderne fotojournalistiek en een bijzonder sterk actiefotograaf, realiseerde de laatste twee opnames. Ze kregen een gelijkaardige, twee pagina-brede afdruk in het magazine. De beelden in deze *Etcetera* zijn een selectie uit de vijftien *Life*-foto's. Ze werden tevens herdrukt voor de Munkácsi-retrospectieve *Budapest - Berlin - New York* in de Martin-Gropius-Bau in Berlijn (5 augustus - 6 november, 2006). Deze aantrekkelijke foto's werden door de curatoren niet van een context voorzien, misschien omdat de dansers in de oorspronkelijke publicatie van *Life* niet werden benoemd, en omdat men er niet van uitging dat ze meer waren dan getalenteerde sociale dansers, een boodschappenjongen en een wasvrouw. Nochtans is het heel interessant om deze dansers en de foto's van naderbij te bekijken. Dit artikel geeft de aanzet tot een noodzakelijke dialoog over de foto's, door de identiteit en de verwezenlijkingen van deze dansers te verduidelijken, en door vragen te stellen bij de rol die de raciale relaties speelden in de oorspronkelijke kadering van deze foto's in *Life*.

Lindy Hoppers, Harlem, Martin Munkácsi, 1936

De lindy hop is de 'oorspronkelijke' vorm van de swing, die ontstond in de Savoy Ballroom in Harlem, geopend op 12 maart 1926. De *lindy* is een schoolvoorbeeld van culturele mix, waarin lokale Afro-Amerikaanse dansen – zoals de charleston, black bottom en tapdans – versmolten met Euro-Amerikaanse ballroomdans zoals de two-step en de foxtrot. Munkácsi's foto's documenteren de zogenaamde 'breakaway', het meest typische element van de lindy hop, waarbij de gesloten partnerpositie wordt opgebroken om een vrijere en meer individuele solo-dans mogelijk te maken. Naarmate de lindy evolueerde, werden er ook partnerworpen opgenomen, evenals 'swings', 'jumps' en 'lifts'. De beelden van de luchtsprongen zijn de best gekende portrettering van de *lindy hoppers*. Deze Munkácsi-serie vormt daarop een opvallende en interessante uitzondering.

Hoewel de Savoy Ballroom een geïntegreerde plek was waar alle dansers welkom waren, onafhankelijk van raciale afkomst, werd het soort dans dat er werd beoefend toch vaak als exotisch, bedreigend en inferieur beschouwd door de Kaukasische Amerikanen. Velen waren geschokt door de uitzinnige, wilde sfeer die de swingmuziek ontketende, en die de dansers op en neer liet stuiten als 'jitterbugs' (zenuwpezen). Het duurde tot oktober 1942 voor de New York Society of Teachers of Dancing zich akkoord verklaarde om een gestroomlijnde versie van de swing aan te leren.

'De jitterbug, bondgenoot van de swing, is aan herwaardering toe... Deze favoriete dans van de jeugd, die tot hertoe beschimpt en verfoeid werd door vastgeroeste ballroom goeroes en een directe nakomeling van de lindy hop, kan volgens de trendwatchers van het stijldansen niet langer worden genegeerd. Nu de sprongen verfynd en aangepast zijn aan de gewoonlijk drukbevolkte dansvloer, zal deze dans dit seizoen zijn plaats innemen naast de rumba, samba, foxtrot en wals.'